Βιογραφικό
και σκεπτικό υποψηφιότητας για το Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου Υποτρόφων

Κάτω στην Μάνη, όταν ένα παιδί γίνει ενός έτους, βάζουν μπροστά του ένα μαχαίρι, ένα σφυρί, ένα νόμισμα και ένα βιβλίο. Οι Παλαιοί λένε ότι αυτό που θα πάει και θα πιάσει πρώτο αυτό θα γίνει και στην ζωή του, δηλ. πολεμιστής, εργάτης, έμπορος, γραμματικός.
Ο Κωνσταντίνος Μίχος διάλεξε το μαχαίρι. Και όλοι είπαν αυτό το παιδί θα γίνει πολεμιστής σαν τον πατέρα του και τον παππού του.
Αλλά το παιδί καθώς μεγάλωνε όλο διάβαζε, μετά έπαιζε μουσική, μετά έκανε κινηματογράφο και στο τέλος είπε θα γίνω χορογράφος. Και αυτό έγινε, μέσα στην Κρατική Σχολή Χορού. Και το νεαρό πια αγόρι σκεφτόταν ότι λάθος έκαναν τότε, δεν ισχύουν αυτά που πιστεύουν οι Παλαιοί όσο και αν αυτοί έλεγαν «περιμένετε λίγο».
Και ίσως να μην είχε ψυχή πολεμιστή, διότι την ίδια χρονιά που έγινε άντρας πέθανε ο πατέρας του και αυτό τον έσκιαξε τόσο πολύ που σκέφτηκε να τα παρατήσει όλα και τον χορό και την μουσική και τον κινηματογράφο. Όμως εκείνη την στιγμή όπως σε όλες τις καλές ιστορίες εμφανίστηκε ένας άγγελος με το πρόσωπο της Ντόρας Τσάτσου και ψιθύρισε μέσα στο φως εκείνου του Αυγούστου του 1985 «θα πάρεις υποτροφία από ένα μέρος που το όνομα του αρχίζει από Ω και θα πας μακριά».
Και πράγματι ο νέος άντρας έγινε ταξιδιώτης, πήγε στην χώρα που δεν κοιμούνται ποτέ και την διέσχισε από την μια μεριά στην άλλη, συναντώντας όλους τους σοφούς της.
Και όταν τέλειωσε το ταξίδι, σκέφτηκε ότι αν ήθελε να είναι πολεμιστής θα έπρεπε να μην είναι για ξένους αλλά στην δική του γη και γύρισε πίσω.
Και προσπάθησε με όλη του την καρδιά και την ψυχή να έχει σχέση με την γη γύρω του. Έκανε παραστάσεις για τις μουσικές που ξεχνάμε όπως τα ρεμπέτικα και τα δημοτικά, πήγε στα προσφυγικά σπίτια της Λεωφ. Αλεξάνδρας, κατέβηκε στα

κρατητήρια των Γερμανών στην πλατεία Κοραή, ξαναδιάβασε την Χάρτα του Ρήγα Φεραίου και ακούστηκε σε όλα τα Βαλκάνια, πήγε με τις Βάκχες του μέχρι την Ελληνική γη της Κάτω Ιταλίας, ταξίδεψε διδάσκοντας σε όλη την χώρα, δίδαξε σε δυο πανεπιστήμια της Πελοποννήσου και της Θεσσαλονίκης, χόρεψε με αυτούς που έχουν σπασμένα σώματα, ακόμα και με μία έγκυο χορεύτρια και κέρδισε το Κρατικό Βραβείο Χορογραφίας και όσα άλλα βραβεία υπήρχαν.
Και όπως όλοι οι πολεμιστές όταν είχε γίνει μεσήλικας πια, άρχισε να αισθάνεται μόνος και σκέφτηκε «αυτές είναι μόνο οι μάχες που θα δίνω; είμαι τώρα πολεμιστής;»

Τότε έλαβε μια επιστολή που τον καλούσε σε εκείνο «το μέρος που αρχίζει από Ω» και όπου χρωστούσε την σωτηρία του για την νεανική στιγμή της δειλίας του και σκέφτηκε «α! εκεί θα είναι και άλλοι σαν εμένα» και πήγε, τελευταία στιγμή, και όταν του ζήτησαν να μιλήσει μπροστά στην σύναξη των όμοιων του, αυτός τους μίλησε και οι όμοιοι του τον εξέλεξαν στο «Συμβούλιο του Συνδέσμου των Υποτρόφων», όπως το λένε.
Και από τότε πέρασαν δύο χρόνια μέχρι που ξανάρθε ο καιρός για την σύναξη και την ψηφοφορία. Τότε κοίταξε τα άδεια χέρια του και μαζί όλα όσα έκανε αυτά τα δύο χρόνια, να! εκείνα τα Χριστούγεννα που δίδαξε παιδιά χωρίς γονείς στην γιορτή του συνδέσμου, όταν έφτιαξε το βίντεο για την πρωτοχρονιά, όταν οργάνωσε το συνέδριο για το Σώμα σε Κρίση προσκαλώντας 11 υπότροφους, όταν έγραψε και στο περιοδικό, μέτρησε και τα άλλα που πάντα αντιμετωπίζουμε στους πολέμους, χαρακιές, τσακωμούς, λάσπη και ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι ο Σύνδεσμος είναι σαν την ζωή, ένα πεδίο, μια γη που είναι και δική σου και όπου μάχεσαι όπως σε όλους τους πολέμους το άδικο.
Και αποφάσισε να ξαναβάλει υποψηφιότητα, διότι σκέφτηκε ότι είχαν δίκιο οι Παλαιοί, τελικά ο Κωνσταντίνος Μίχος είχε διαλέξει σωστά.